

Je bent de zee. Ik zie het in je ogen: die
grijsgroene blik die soms rimpelloos aanspoelt,
dan weer woest schuimbekkend water braakt.
De spikkels in je irissen dansen mee met elke bui.

Ik waag me dichterbij. Je speelt tikkertje met mij,
je branding streelt mijn wreef, zand smelt weg
onder mijn zolen. Ik neem een duik, voel je innige
omhelzing en vraag me af: hoe hou ik jou vast?

Wanneer ik het duin opklim, kijk ik niet meer om.
Ik draag je mee in duizend opgedroogde tranen
op mijn huid. Vanaf vandaag klopt mijn hart
op het ritme van jouw golfslag. Ben ik de zee.

Irma
Ooijevaar

